

Arrest

nr. 187 863 van 31 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 23 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE
VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sri Lanka verklaart te zijn, diende op 11.04.2017 een tweede verzoek voor internationale bescherming in. Ze is niet in bezit van documenten.

De betrokkene diende op 15.06.2016 een eerste verzoek voor internationale bescherming in. Omdat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de betrokkene voorafgaand aan haar verzoek op 23.05.2011, 23.01.2013, 27.04.2014 en 11.11.2014 internationale bescherming vroeg in Nederland werden de Nederlandse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Nederlandse instanties stemden op 07.07.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene werd gevraagd zich aan te bieden op 25.07.2016, maar gaf binnen 15 dagen na deze datum geen gevolg aan deze oproeping. Ze werd dan ook geacht afstand van asiel te hebben gedaan.

De Nederlandse instanties werden op 12.08.2016 verzocht de overdrachtstermijn te verlengen met toepassing van artikel 29(2) van Verordening 604/2013. Dit verzoek tot verlenging was gegrond op de melding dat de betrokkene het opvangcentrum van Heusden-Zolder, waar ze verbleef, op 28.07.2016 met onbekende bestemming verliet. Ze kwam daarna niet meer in contact met onze diensten.

De betrokkene werd gehoord op 13.04.2017 en verklaarde dat ze na het verlaten van het opvangcentrum bij haar vriend in Antwerpen verbleef. Ze stelde verder dat haar advocaat haar aanraade in te trekken bij haar vriend, zes maanden te wachten en dan opnieuw asiel te vragen. Ze voegde toe dat ze haar in België verblijvende vriend in een kerk in Nederland ontmoette.

Tijdens het verhoor dd. 04.07.2016 in het kader van haar eerste verzoek verklaarde de betrokkene ongehuwd te zijn en geen relatie of partner te hebben. Ze maakte toen gewag van drie in Nederland verblijvende familieleden, waaronder haar moeder.

Ze uitte toen verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat ze naar eigen zeggen problemen kende met haar ex-vriend en haar moeder.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.

Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de

Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er indat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale beschermingen onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Nederland omdat ze naar eigen zeggen problemen kende met haar in Nederland verblijvende moeder en ex-vriend. We merken op dat dit problemen van privé-aard zijn en geen omstandigheden die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Indien de betrokkene in Nederland zou worden geconfronteerd met problemen inzake haar persoonlijke veiligheid dient ze zich te wenden tot de bevoegde Nederlandse instanties. We zijn dan ook van oordeel dat het bovenvermelde argument tegen een overdracht aan Nederland niet noopt tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene maakte verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Nederland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene stelde dat ze zes maanden verbleef bij haar vriend in Antwerpen. We benadrukken dat artikel 2,g) van Verordening 604/2013 de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden als gezinslid beschouwt voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond. Ze stelde dat ze hem in Nederland ontmoette en in feite voor hem naar België kwam (cfr. gehoor dd. 13.04.2017). De relatie bestond niet in het land van herkomst, wat impliceert dat de betrokkene ten overstaan van haar vriend niet als gezinslid kan worden beschouwd. Indien de betrokkene aanvoert dat een overdracht aan Nederland een schending betekent van haar grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, haar recht op de eerbiediging van haar familie- en gezinsleven en dat daarom toepassing dient te worden gemaakt van de discretionaire bepalingen van Verordening 604/2013, de soevereiniteitsclausule (artikel 17§1) moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Nederland dit gezinsleven zou schenden. We wijzen er op dat de betrokkene het opvangcentrum van Heusden-Zolder op 28.07.2016 met onbekende bestemming verliet en sindsdien bij haar vriend in Antwerpen verbleef. We wijzen er tevens op dat de betrokkene tijdens het verhoor in het kader van haar eerste verzoek geen melding maakte van een vriend, partner of relatie ofschoon ze stelde dat ze hem in Nederland ontmoette en vanwege hem naar België kwam. Op basis van voornoemde vaststellingen zijn we van oordeel dat in het geval van de betrokkene en haar vriend geen sprake is van een duurzaam gezinsleven.

Hieruit volgt dat een overdracht aan Nederland geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM en we derhalve niet genooddaakt zijn tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Er moet worden opgemerkt dat Nederland instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013, wat betekent dat het door de betrokkene in Nederland ingediend verzoek voor internationale bescherming werd afgesloten : "de

lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

We benadrukken dat het niet langer verlenen van verblijfsrecht, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het treffen van maatregelen met het oog op verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen inbreuk impliceren op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Derhalve vertrouwen we er op dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken voor internationale bescherming en beslissingen van detentie en verwijdering. Nederland onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan haar beschermingsverzoek in België in Nederland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. In een recente update van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Angelina Van Kampen, Lynn Hillary, Merlijn Bothof e.a. ; "Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands", up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Nederland worden overgedragen, de "standaard" procedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. Als de overgedragen persoon besluit opnieuw bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten (pagina 32).

Tijdens het verhoor in het kader van haar eerste verzoek stelde de betrokkene te lijden aan epilepsie. Ze maakte geen gewag van andere gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal verkrijgen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Nederlandse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste, tweede en derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing, derwijze dat de verzoekende partij hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing in rechte aan te vechten. De gegeven motieven zijn op het eerste zicht pertinent en draagkrachtig, zodat een ernstig middel ontleend aan de aangehaalde bepalingen of de formele motiveringsplicht niet blijkt.

Waar verzoekster aangeeft dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet faalt het middel naar recht. Immers, de bestreden beslissing werd niet op grond van voormelde wetsbepaling genomen. Overigens is het thans geldend artikel 7 niet opgedeeld in paragrafen zodat de aangegeven wetsbepaling niet bestaat. Evenmin bevat de bestreden beslissing een motivering omtrent de openbare orde.

Het opgeworpen middel – waarbij de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de door de verwerende partij gemaakte beoordeling dat niet blijkt dat de overdracht aan Nederland in strijd is met de artikelen 3 en 8 van het EVRM – dient vanuit het oogpunt van de materiële motivering te worden bekeken en dit in het licht van de toepassing van voormelde verdragsbepalingen.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM betoogt zij als volgt:

“De situatie in Sri-Lanka is nog steeds zeer gevaarlijk. Ten onrechte wordt gesteld dat dit niet dient onderzocht te worden gezien verzoekster naar Nederland wordt teruggeleid. Niet alleen is ze bevreesd om daar terug geconfronteerd te worden met haar moeder en haar ex-vriend omwille van ernstige familiale twisten tussen hen maar vooral omdat men daar reeds eerder een negatieve beslissing nam en ze het risico loopt om terug te worden gestuurd naar haar land van herkomst waar het risico voor haar leven nog e te groter is omdat ze geen netwerk meer heeft om op terug te vallen. Omwille van de problemen met haar moeder zal ze ook daar extra gevaar lopen.

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Uit verschillende bronnen in de media blijkt immers duidelijk dat de situatie in Sri-Lanka nog steeds zeer onveilig is, reden te meer om dit te onderzoeken alvorens een bevel af te leveren.

Verzoekster kan de bescherming van zijn overheid niet inroepen, zij kan dan ook niet terugkeren!! Ook bij haar familie kan ze dus niet terecht om bescherming te bieden. Haar moeder bevindt zich in Nederland en dus in Sri Lanka heeft ze geen sociaal netwerk meer waartoe ze zich kan wenden om bescherming te vinden. Integendeel het sociaal netwerk dat ze heeft ,heeft zich tegen haar gekeerd. Zij is naar Europa gekomen op zoek naar een veilig leven. Niemand was er om haar te beschermen.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoekster.”.

In casu ging de verwerende partij overeenkomstig artikel 51/5 van de vreemdelingenwet over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de vraag tot internationale bescherming. De verwerende partij was van oordeel dat dit Nederland betreft en nam de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Voor zover verzoekster aangeeft dat de verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in haar land van herkomst te onderzoeken gaat zij voorbij aan de concrete motivering van de bestreden

beslissing, met name dat België niet verantwoordelijk is voor verzoeksters vraag om internationale bescherming.

Voor zover verzoekster betoogt dat zij in Nederland het risico loopt naar Sri Lanka te worden teruggewezen omdat men daar reeds eerder een negatieve beslissing nam, motiveert verweerder in de beslissing: *“Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Derhalve vertrouwen we er op dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken voor internationale bescherming en beslissingen van detentie en verwijdering. Nederland onderwerpt verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan haar beschermingsverzoek in België in Nederland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. In een recente update van het door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Nederland (Angelina Van Kampen, Lynn Hillary, Merlijn Bothof e.a. ; “Asylum Information Database - National Country Report – The Netherlands”, up-to-date tot 31.12.2016, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Nederland worden overgedragen, de “standaard” procedure tot het bekomen van internationale bescherming volgen. Als de overgedragen persoon besluit opnieuw bescherming te vragen zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek (“subsequent application”) en op dezelfde wijze worden behandeld als navolgende verzoeken van personen, die Nederland niet verlieten (pagina 32).”* Verzoekster toont niet aan dat zij door Nederland zal worden teruggestuurd naar Sri Lanka zonder voorafgaandelijke behandeling van haar asielaanvraag.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitvoerig werd ingegaan op haar verklaring, stellende dat zij zou vrezen voor haar moeder en ex-partner. Verzoekster gaat hier volledig aan voorbij en toont niet aan als zou zij niet in de mogelijkheid zijn om indien nodig, de nodige bescherming te vragen aan de Nederlandse autoriteiten voor haar privéaangelegenheden en dat deze autoriteiten haar geen bescherming zullen bieden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De beslissing luidt dienaangaande als volgt:

"(...) De betrokkene stelde dat ze zes maanden verbleef bij haar vriend in Antwerpen. We benadrukken dat artikel 2.g) van Verordening 604/2°13 de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden als gezinslid beschouwt voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond. Ze stelde dat ze hem in Nederland ontmoette en in feite voor hem naar België kwam (cfr. Gehoor dd. 13.04.2017). De relatie bestond niet in het land van herkomst, wat impliceert dat de betrokkene ten overstaan van haar vriend niet als gezinslid kan worden beschouwd. (...) het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 EVRM niet inhoudt dat een staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Nederland dit gezinsleven zou schenden. We wijzen er op dat de betrokkene het opvangcentrum van Heusden-Zolder op 28.07.2016 met onbekende bestemming verliet en sindsdien bij haar vriend in Antwerpen verbleef. We wijzen er tevens op dat de betrokkene tijdens het verhoor in het kader van haar eerste verzoek geen melding maakte van een vriend, partner of relatie ofschoon ze stelde dat ze hem in Nederland ontmoette en vanwege hem naar België kwam. Op basis van voornoemde vaststellingen zijn we van oordeel dat in het geval van de betrokkene en haar vriend geen sprake is van een duurzaam

gezinsleven. Hieruit volgt dat een overdracht aan Nederland geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM en we derhalve niet genoodzaakt zijn tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.(...)”

Verzoekster betwist niet dat zij tijdens haar eerste Dublinverhoor op 4 juli 2016 geen enkele melding maakte van haar huidige vriend noch van de relatie die zij met hem op dat ogenblik al zou hebben gehad, terwijl zij tijdens het tweede Dublinverhoor verklaarde dat zij haar vriend heeft leren kennen in Nederland en voor haar de enige reden vormde om naar België te komen.

De Raad stelt vast dat verzoekster werd gehoord op 13 april 2017 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag en aldaar verklaarde dat zij de laatste zes maanden in de Tapstraat 9A, te Antwerpen verbleef bij haar “vriendje”. Ook stelde zij dat zij haar vriend ontmoette in Nederland omdat hij daar naar de kerk kwam. Zij bevestigde tevens dat hij de reden was dat zij naar België kwam en ontkende expliciet dat er nog andere redenen waren voor haar vertrek uit Nederland. Tijdens het gehoor naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag op 4 juli 2016 antwoordde verzoekster ontkennend op de vraag of er een specifieke reden was waarom zij een asielaanvraag in België wilde indienen.

Gelet op dergelijke incoherente verklaringen is het *prima facie* dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens voormeld gehoor van 13 april 2017 naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag op de vraag “*waarom zij niet meer kwam voor haar procedure*” antwoordde dat zij bang was opgesloten te worden en teruggestuurd naar Nederland en dat haar advocate haar adviseerde om bij haar vriend te gaan wonen, zes maanden te wachten en dan opnieuw asiel aan te vragen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster is gaan samenwonen met haar vriend, daadwerkelijk zes maanden heeft gewacht en vervolgens een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend. Uit deze gang van zaken en uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt dus dat de huidige samenwoning reeds van bij aanvang ingegeven is door verblijfsrechtelijke motieven, en dit na advies van haar raadvrouw blijkbaar ter voorbereiding van een nieuwe en latere asielaanvraag.

Er liggen gelet op deze vaststellingen voldoende gewichtige en met elkaar overeenstemmende vermoedens voor die aantonen dat de samenwoning van verzoekster er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap te vormen maar om desgevallend een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. De enkele stelling dat zij reeds één jaar samenwoont met haar partner, dat dit adres wel degelijk gekend is en dat hun duurzame relatie niet in twijfel kan worden getrokken is onafdoende om hier een ander licht op te werpen.

De ongedateerde foto's, onvertaalde chatberichten en een huurovereenkomst worden overigens pas bij het verzoekschrift gevoegd zodat de verwerende partij niet verweten kan worden hier geen rekening mee te hebben gehouden. Deze documenten zijn echter geen stukken die het bewijs van een effectief en duurzaam gezinsleven kunnen aantonen. Evenmin blijkt dit uit het voorgelegde stuk van een jurist van CAW die verklaart dat verzoekster en de persoon met wie zij stelt samen te wonen verschillende keren samen op gesprek zijn gekomen. Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond. Verzoekster blijft gelet op wat voorafgaat hiertoe in gebreke.

Nu verzoekster zich op de bescherming van artikel 8 EVRM beroept, komt het ook aan haar toe om een bewijs te leveren van het bestaan van een effectief gezinsleven, *quod non*.

Het argument dat haar partner een erkend vluchteling is en dat er geen sprake is dat het gezinsleven elders kan worden voortgezet is dan ook niet dienstig.

In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen werd zij wel degelijk gehoord voordat de bestreden beslissing genomen werd. Zij werd twee keer uitgenodigd voor een Dublinverhoor en kon dan ook toelichting geven omtrent haar gezinsleven.

Verzoekster toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C.DIGNEF